

Domarkonferens
2 oktober 2022

Grönlandshund

INNEHÅLL

Förord.....	2
Historik	3
Bakgrund/ändamål	4
Helhetsintryck, Uppförande/karaktär	6
Huvud	8
Hals, kropp, svans	10
Extremiteter	12
Bakställ, rörelser, päls, färg, storlek.....	14
Fel	16

FÖRORD

Svenska Polarhundklubbens (SPHKs) rasklubb för Grönlandshund vill med detta kompendium kommentera, förtydliga samt ge synpunkter på rasstandarden. Vi vill också peka på några problem inom rasen där ni domare kan hjälpa oss att bevara först och främst rasen exteriört. Syftet är att domare och rasentusiaster ska ha en så stor SAMSYN som möjligt om viktiga och prioriterade egenskaper såväl exteriört som mentalt.

Rasklubben ser som sin främsta uppgift att bevara rasen både exteriört och bruksmässigt enligt rasstandarden och enligt rasens historiska beskrivning.

Rasklubbens grundsyn är att grönlandshunden är en arbetande polarhund. Det finns idag ingen intressekonflikt eller uppdelning av rasen.

Rasklubben vill värna om att bevara rasen som den är, d.v.s en hårt arbetande polarhund med en exteriör enligt rasstandarden. Rasklubben önskar att domarna även fortsättningsvis värnar om rasens odiskutabla ursprung och funktion.

Kommentarer

FCIs rasstandard för grönlandshund är i detta kompendium genomgående skriven på denna "gröna" botten. Övrig text är kommentarer från rasklubben/huvuddomaren.

De tidigare domarkonferenserna 1996, 2002 och 2010 gav positiva resultat, då rasklubben uppfattade att domarna tog till sig av den dialog som fördes under de konferenserna. Vi hoppas att få se samma effekt efter 2022 års domarkonferens.

Raskompndiet är uppdaterat under 2021/2022 inför SPHKs exteriördomarkonferens 2 oktober 2022 i Upplands Väsby. Arbetet är utfört av Annica Uppström (layout) i samarbete med styrelsen i SPHKs rasklubb för grönlandshund samt rasens huvuddomare vid konferensen, Nils-Arne Törnlov.

Kompndiet är godkänt av Svenska Polarhundklubben och Svenska kennelklubbens Domarkommitté.

Bilderna har godkänts för kompendiets användning av respektive fotograf, som inte är namngivna, men vi vill rikta ett stort tack till fotograferna som har möjliggjort utformningen av detta kompendium.

HISTORIK

Grönlandshunden är idag en hund som i stor utsträckning används till det den är lämpad för, som draghund framför släde eller pulka och som klövjuhund.

Historiskt har rasen tillhört nästan uteslutande friluftsfolk som med hundarna som sällskap och draghjälp tillbringat kortare eller längre perioder på fjäll- och skogsturer. Avgörande för val av avelsdjur har i hög grad varit deras egenskaper som bruksdjur. Tidigare kördes grönlandshunden vanligen i tandemspanning framför pulka och föraren följde spannet på skidor, det vi idag kallar för nordisk körstil. Denna anspänningsform innebär att hundarna hålls på sina platser mellan de fasta skaklarna. Idag är den vanligaste formen av nordisk anspänning med en mittstång mellan hundarna. Körning i lösa linor, som blivit vanligt först från ca 1980-talet, ställer betydligt större krav på hundarnas sociala egenskaper. Detta har påverkat rasens utveckling positivt i den bemärkelsen att man i ännu högre grad än tidigare uppmärksammat det värdefulla i att hundarna kan acceptera varandra väl i spannet och att slagsmålsbenägenhet blivit ett allt större minus vid bedömning av en hunds bruksegenskaper och därigenom även dess avelsvärde.

Nordisk körstil framför pulka.

Möjligen kan tidigare rasstandardens skrivning om att grönlandshunden ska ha ett "stridbart lynne" ha miss-tolkats så att de kan få vara slagsmålsglada. Uttrycket har i senare standard ändrats till att tala om oräddhet

och frimodighet, vilket får anses passa bättre för en hund som ska hanteras i det svenska samhället.

De första grönlandshundarna som kom till Sverige var dels sådana som tagits med hem av män som själva tjänstgjort på Grönland eller Svalbard, dels avkommer efter norska hundar. Utbytet med Norge har i alla tider varit stort, däremot har karantänsbestämmelser försvårat införsel av nya hundar från Grönland. Vaccinationskravet mot dvärgbandmask för inresa i Norge har under senare år dessvärre medfört ett minskat resande dit och därifrån, vilket naturligtvis i sin tur ger en minskad kännedom om norska hundar.

En grupp vilande grönlandshundar på Grönland. Notera solfjäderanspänningen!

Det har inom rasen inte funnits många större uppfödare i egentlig mening. Om vi definierar uppfödare som någon som föder upp mer än en kull om året och har kullar flera år i rad, inskränker sig dessa till färre än 10.

Aveln har bedrivits utan någon direkt styrning av rasklubb eller avelsråd. När rasklubben bildades 1971 var dock ett av de första resultaten av det att en rekommendation formulerades, att de hundar som används i aveln ska vara HD-röntgade, utställda med minst en 2:a i öppen klass och ha avlagt dragprov. Denna rekommendation gäller fortfarande, sedan flera år kompletterad med att samma förädradjur inte ska återfinnas på flera ställen i stamtavlan (3 led).

Dragprovet togs fram som ett anlagstest, något som alla grönlandshundar borde klara. Det blev också ett krav för utställningschampionat. Detta för att säkerställa att inte rasen råkade ut för det som kunnat observeras i flera andra brukshundsraser, nämligen att rasen delats upp i en utställnings- och en bruksvariant.

FCI-nummer 274
FCI-standard på engelska publicerad
2015-05-12
FCI-standard fastställd av FCI General
Committee 2014-11-03
Översättning fastställd av SKKs arbetsgrupp för
standardfrågor 2016-03-07

Standard för GRÖNLANDSHUND

Ursprungsland/hemland
Grönland/Danmark

Användningsområde
Slädhund

FCI-klassifikation
Grupp 5, sektion 1

Bakgrund/ändamål

Grönlandshund är en av världens äldsta hundraser
och har sedan urminnes tider varit inuiternas enda
slädhund.

Bruksegenskaper som robust styrka, uthållighet och
tålighet har varit avgörande i avelsarbetet även om
en tilltalande exteriör har fått ha betydelse.

Med sin robusta natur passar grönlandshunden fri-
luftsmänniskor.

Det är en utmärkt hund för fjäll- och skogsvandring-
ar då den kan bära eller dra packningen.

*Med sin robusta natur passar grönlandshunden
friluftsmänniskor.*

Exempel på utmärkta grönlandshundar av olika typ

Notera färgvariationerna

Helhetsintryck

Grönlandshunden är en mycket stark polarspets och skall vara byggd för uthålligt och påfrestande arbete som slädhund under arktiska förhållanden. En viss variation i storleken tillåts så länge det inte påverkar arbetsförmågan eller den exteriöra harmonin.

Viktiga måttförhållanden:

Förhållandet mellan mankhöjd och kroppslängd skall vara ca 10:11, dvs. kroppen skall vara svagt rektangulär. Tikar får vara något längre i kroppen.

Uppförande/karaktär

Grönlandshunden kännetecknas främst av energi, mental styrka och oräddhet. Rasen är en passionerad och outtröttlig slädhund.

Mot människor, även främmande, är den vänlig och som brukshund tyr den sig inte till någon särskild förare. Rasen lämpar sig inte som vakhund. Vid säl- och isbjörnsjakt visar grönlandshunden stark jaktinstinkt.

Kommentarer

Skillnader i storlek och typ både kan och får förekomma. Beskrivningen ”mycket stark” får dock inte premiera en alltför tung hund. Grönlandshunden är stark i förhållande till sin storlek.

Den ska ge ett torrt och stramt intryck och får aldrig ge associationen lymfatisk i kroppen eller flegmatisk i sitt uppträdande.

Det är viktigt att hunden ger ett intryck av styrka, balans och harmoni. Vidare bör hundens kön framgå redan vid första anblicken.

Hunden får inte ge ett kvadratisk intryck.

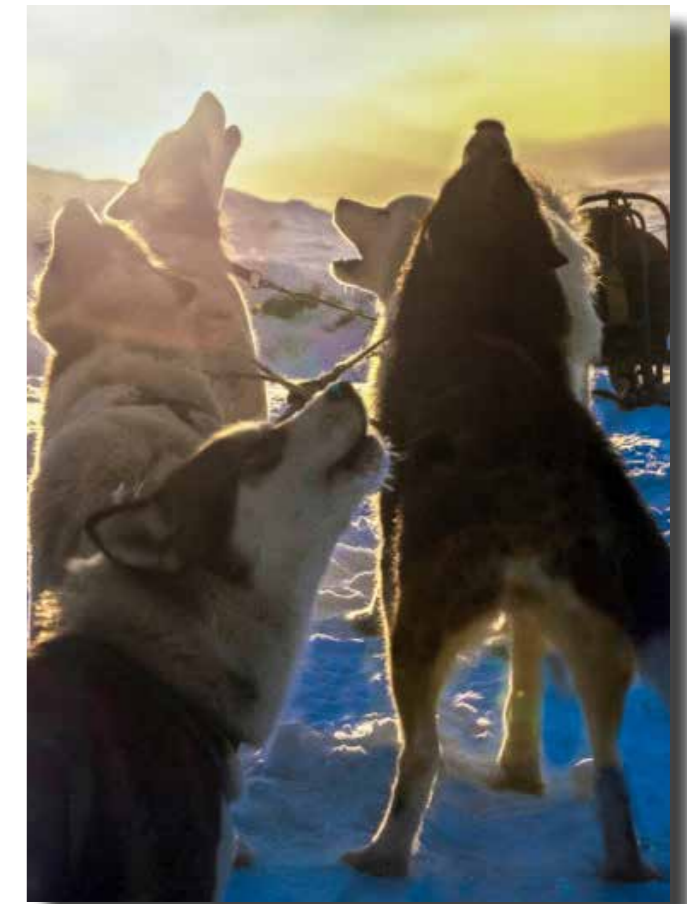

En på alla sätt rastypisk grönlandshund där det vid första ögonkastet tydligt syns att det är en hanhund.

Ur FCIs standard: ”Grönlandshund är en av världens äldsta hundraser och har sedan urminnes tider varit inuiternas enda slädhund.”

Grönlandshunden i sitt rätta element. Det är så vi vill se den - nu och i framtiden. Rasens ursprung och funktion kan inte nog betonas!

Översnöade grönlandshundar, en vanlig situation de ska klara utan minsta besvär. På samma vis är ylande grönlandshundar vanligt, och många kan hänföras av detta för hundens så normala beteende. Även vid utställningsringen kan en grönlandshund yla - något som inte ska påverka domaren vare sig åt det ena eller andra hållet!

Huvud

Skallparti

Skalle

Skallpartiet skall vara brett och svagt välvt; bredast mellan öronen.

Stop

Stopet skall vara tydligt, men inte skarpt markerat.

Ansikte

Nostryffel

Nostryffeln skall vara stor och till färgen mörk i harmoni med pälsfärgen. Den skall alltid vara leverbrun hos hundar med röd eller brun pälsfärg och alltid mörk hos hundar med sobelfärgad päls. Under vintern kan nostryffeln bli köttfärgad, s.k. vinternäsa.

Nosparti

Nospartiet skall vara brett vid basen och gradvis avsmalnande mot nosen utan att bli spetsigt.

Läppar

Läpparna skall vara tunna och strama.

De skall sluta väl an mot de mycket kraftiga tänderna.

Käkar/tänder

Käkarna skall vara kraftiga med regelbundna, sunda och starka tänder. Saxbett.

Ögon

Mörka ögon är att föredra, men ögonfärgen skall harmoniera med pälsfärgen.

Ögonen skall vara lätt snedställda, varken djupt ligande eller framträdande. Uttrycket skall vara frimodigt och oförskräckt.

Ögonkanterna skall vara tätt åtliggande.

Öron

Öronen skall vara tämligen små och trekantiga med rundad spets. De skall bäras styvt upprättstående och vara mycket rörliga och uttrycksfulla.

Kommentarer

Huvudet bidrar i stor utsträckning till hundens uttryck. Här ska genast framgå vilken ras det är frågan om, liksom vilket kön. Av denna anledning är huvudets utseende viktigt, i övrigt är det huvudets insida som är av störst betydelse. Skallen ska vara bredare än nosen, bredast vid öronen. Tendens till pannfåra kan förekomma och bör inte betraktas som något fel men heller inte premieras.

Kommentarer

Bortfall av P1 bör inte i sig medföra någon betygs-sänkning, men ett större tandbortfall är givetvis inte acceptabelt.

Det förekommer att hundar, vilka saknar flera tänder, såväl premolarer som molarer, når stora utställningsframgångar. Detta kan undvikas genom bättre tandkontroll.

Däremot ser vi mindre allvarligt på bettavvikelser som t.ex. tångbett så länge tänderna har kontakt.

Kommentarer

Observera här möjligheten att ljusare ögon kan lämnas utan vidare kommentar om de passar till hundens pigment i övrigt. En röd hund kan mycket väl ha ljust bärnstensfärgade ögon. Ögonfärgen har visat sig inte ha något att göra med känsligheten för snöblindhet.

Kommentarer

Öronens storlek uppvisar idag en stor variation. De kunde gärna vara i genomsnitt mindre på bekostnad av de största. Stora öron utgör en onödig värmeavgivande yta och blir dessutom ofta för tunna och dåligt behårade på insidan. Öronen är oskyddade även då hunden rullar ihop sig vid vila, varför denna detalj inte är oväsentlig.

Öronen ska inte vara för tätt placerade, ej heller så brett ansatta att de pekar mer utåt än uppåt (se hanhunds-bilderna 2 + 3 kommande sida).

Exempel på huvuden, grönländshund, notera färgvariationen

Ur FCIs standard: "Alla färger är tillåtna, enfärgade såväl som flerfärgade, med undantag av albinos och hundar med merle-teckning vilka skall diskvalificeras." "Mörka ögon är att föredra, men ögonfärgen skall harmoniera med pälsfärgen." "Uttrycket skall vara frimodigt och oförskräckt."

Hanhund

Hanhund

Hanhund

Tik

Hanhund

Unghundstik

Tik

Tik

Tik

Hals

Halsen skall vara mycket kraftfull och ganska kort.

Kropp

Kroppen skall vara stark och tämligen kompakt, endast något längre än mankhöjden.

Överlinje

Överlinjen skall vara plan och endast svagt sluttande.

Rygg

Ryggen skall vara rak.

Ländparti

Ländpartiet skall vara brett.

Kors

Korset skall vara lätt sluttande.

Bröstkorg

Bröstkorgen skall vara djup, bred och rymlig, men inte tunnformad.

Underlinje och buk

Underlinjen skall följa bröstbenet. En svagt uppdragen buklinje accepteras.

Svans

Svansen skall vara högt ansatt, tjock och buskig. Den skall bäras i en båge eller löst rullad över ryggen.

Kommentarer

En alltför kort hals beror ofta på en framskjuten skuldra. Halsen måste ha tillräcklig längd för att kunna bidra till en god balans.

Kommentarer

Det viktigaste är att det är balans i kroppen. Att fram- och bakdel harmonierar och samarbetar i rörelse.

Ryggen ska vid rörelse inte röra sig upp och ned och naturligtvis inte "rulla" från sida till sida. Vålvda revbenen får inte betyda att man accepterar "tunnbröst". Revbenen ska kunna kännas utan svårighet, även genom en tjock vinterpäls.

Tik

Tik

Svans som är för hårt ansatt mot kroppen.

Svans som är löst rullad över ryggen

Extremiteter

Framställ

Helhet

Frambenen skall sedda framifrån vara helt raka med kraftig muskulatur och grov benstomme.

Skulderblad

Skulderbladen skall vara måttligt tillbakalagda.

Överarm

Överarmarna skall vara raka och kraftiga, något längre än skulderbladen.

Armbåge

Armbågarna skall ligga väl an mot kroppen, men medge fria rörelser.

Underarm

Frambenen skall vara raka och kraftiga.

Handlov

Handlovarna skall vara starka och elastiska.

Mellanhand

Mellanhänderna skall vara starka, spänstiga och sedda från sidan endast svagt snedställda.

Framtassar

Framtassarna skall vara tämligen stora, kraftfulla och rundade med starka klor och trampdynor.

Utmärkt maskulint kraftfullt huvud med bra bredd, Bra kraftig benstomme och starka mellanhänder.

Kommentarer

Benens parallellitet bör bedömas under rörelse. En ringovan hund kan ställa upp sig ”fult” och vi vill på intet sätt premiera ”tassflyttningstekniken” bland utställare för att få hunden att se bättre ut än vad den egentligen är. Vid så fri rörelse som möjligt ska benen vara raka sett fram- och bakifrån.

Svaga mellanhänder bör uppmärksammas som ett fel.

Kommentarer

Starka tassar är mycket viktigt för en slädhund och vi vill gärna att de uppmärksammas vid bedömning. Tassarna behöver vara ganska stora och kraftiga men ändå fasta, tänk snöskor.

Trampdynorna behöver vara grova, tjocka och sega för att tåla hårt slitage många mil på varierande underlag.

Tassar, grönländshund

Ur FCIs standard

Framtassar: Framtassarna skall vara tämligen stora, kraftfulla och rundade med starka klor och trampdynor.

Baktassar: Baktassarna skall vara tämligen stora, kraftfulla och rundade med starka klor och trampdynor.

Vinterbild av en osliten tass med en skyddande hårrem av god längd.

Sommarbild av en naturligt sliten tass efter att ha sprungit på barmark. Tassen är inte klippt. Observera vilken skillnad årstiden gör!

Utmärkt tass!

En mindre tass med lite spretande tår, därmed inte lika stark och tålig som den vänstra.

Bakställ

Helhet

Bakstället skall vara mycket muskulöst med kraftig benstomme och måttliga vinklar. Bakbenen skall sedda bakifrån vara helt parallella.

Lår

Låren skall vara kraftiga och mycket muskulösa.

Has/hasled

Hasorna skall vara breda, starka och måttligt vinklade.

Baktassar

Baktassarna skall vara tämligen stora, kraftfulla och rundade med starka klor och trampdynor.

Rörelser

Det är mycket viktigt för en slädhund att ha ett trav som är effektivt, harmoniskt, flytande och outtröttligt. I utställningsringen skall hunden visas med löst koppel i måttligt trav för att visa god räckvidd fram och bra påskjut bak. Sedd framifrån i skritt rör sig grönländshunden inte i ett spår men allteftersom farten ökar rörs benen gradvis alltmer inåt tills tassarna följer mittlinjen.

Päls

Pälsstruktur

Pälsen skall vara dubbel, dvs. en mjuk tät underull och ett tätt, rakt och grovt täckhår utan lockar eller vågor. På huvud och ben skall pälsen vara ganska kort, på kroppen längre och fylligare.

Pälsen skall vara lång på undersidan av svansen vilket ger den ett buskigt utseende.

Färg

Alla färger är tillåtna, enfärgade såväl som flerfärgade, med undantag av albinos och hundar med merle-teckning vilka skall diskvalificeras.

Storlek/vikt

Mankhöjd

Hanhund: 60 cm och därutöver

Tik: 55 cm och därutöver

Kommentarer

Observera att kraften i steget ska ligga i frånskjutet och inte i isättandet av tassens. Höga lyft med frambenen kan se flott ut, men bidrar inte med någon kraft i hundens arbete.

Rygglinjen ska vara stilla under rörelse, både i höjd- och sidled.

Låt hundarna röra sig så mycket som ring och tidstillgång tillåter, så att de hinner finna sitt rörelsemönster.

Kommentarer

I en funktionell päls ska täckhåren på huvud och kropp inte ligga an utan snarare stå ut från kroppen, för att ge maximal isoleringsförmåga. Pälsen ska inte ge ett slåthårigt intryck, men ej heller ett långhårigt intryck.

Grönländshunden faller sin underull en gång per år, tikar ofta även i samband med löpning. Fällningen pågår under en längre tid, ofta under utställningssäsong. Fällningsperioden kan te sig olika för olika individer; somliga blir ”nakna” under en period medan andra får sin nya päls medan den gamla fälls.

Hundarna måste tillåtas att vara i fällning, och detta får inte ses som något negativt för individen.

Pälsen ska inte vara så lång så att den delar sig på ryggen, detta skulle ge snö och blöta tillfälle att komma ända in på huden. För lång päls på ben och tassor kan också ge problem med snö som fastnar och bildar isklumpar. Pälsen ska dessutom ha ett naturligt fettlager som gör den smutsavvisande.

Observera att alla färger och färgkombinationer är likvärdiga. Betydande pigmentbortfall önskas noterad.

Kommentarer

Mankhöjd önskas gärna noterad. Standarden anger endast minimimått vilket inte betyder att det inte finns ett övre mått som gör hunden mindre användbar som draghund.

Helhetsintrycket får dock givetvis vara det avgörande för denna bedömning.

Utmärkt steg och huvudhållning, notera att framtassen hinner lyftas innan baktassen sätts ner i nästan samma spår.

En grönländshund är mycket vig och smidig!

Fel

Varje avvikelse från standarden är fel och skall bedömas i förhållande till graden av avvikelse och dess påverkan på hundens hälsa och välbefinnande samt förmåga att utföra sitt traditionella arbete.

- Vekt temperament.
- Lågställdhet.
- Tunn benstomme.

Allvarliga fel

- Kondition som negativt påverkar hundens sundhet.
- Lång och mjuk päls.
- Öron som inte bärs upprättstående.

Diskvalificerande fel

- Aggressiv eller extremt skygg.
- Hund som tydligt visar fysiska eller beteendemässiga abnormiteter skall diskvalificeras.
- Albinism.
- Merle-teckning.
- Olikfärgade ögon.
- Blå ögon.

Nota bene

Endast funktionellt och kliniskt friska hundar med rastypisk konstruktion skall användas till avel.

Testiklar

Hos hanhundar måste båda testiklarna vara fullt utvecklade och normalt belägna i pungen.

Kommentarer

Allmän och uppenbar aggressivitet mot andra hundar bör också betraktas som ett fel, då det menligt inverkar på hundens användbarhet vid spannkörning.

Utmärkt grönländshund som dock vid fotoögonblicket inte har önskvärd stramhet.

Fel hårlag. En "makriok", d.v.s. lång och mjuk päls som på frambenen t.o.m bildar fana.

Grönländshundar i nordisk anspänning. Goda rasrepresentanter alla fem. Vid arbete under lång tid och med tung belastning visar sig hundens exteriöra fel och förtjänster. En välbalanserad kropp med vinklar som möjliggör ett vägvinnande steg utan krafllöseri är en förutsättning för ett gott resultat. Det är förutsättningarna för detta, i kombination med det raskaraktistiska utseendet, vi vill ha bedömt i ringen.

I nomeanspänning ställs förutom alla andra krav även krav på social fördragsamhet mellan hundarna. Notera blandningen av färgteckningar och storlekar. Alla lika goda, ingen mer eller mindre önskvärd än den andra.

Ur protokollet från SPHKs exteriördomarkonferens 2010

Att tänka på vid bedömning

Tre viktiga punkter som ska känneteckna en grönländshund är:

- **Rastyp** dvs. hunden ska se ut som en grönländshund.
- **Funktion** dvs. vad är bra för hundens funktion för att den ska fungera som draghund i arktiskt klimat.
- **Öron.** De får inte vara för stora, tunna eller för dåligt behårade.

Sammanfattning

Grönländshunden är i första hand en draghund som ska kunna gå långt med tung last. De polara egenskaperna ska premieras. De tre ledorden som ska vara stöd för prioritering vid bedömning är rastyp, funktion och öron. De två första återkom för alla fyra polarhundsraser. Detta med öronstorlek är en detalj som också återkopplar till funktion, då stora/tunna/dåligt behårade öron ger risk för köldskador. Det framhölls hur viktigt det är att värdera goda proportioner och harmoni i kroppen före storlek i sig. Även hur avvikelser ska värderas utifrån i vilken grad de kan antas påverka funktionen.

Ett önskemål från domarna är att hundarna bör tränas mer för att kunna visa sig från sin bästa sida i utställningsringen.

Slutord

I en tidigare version av standarden skrevs angående prioritering vid bedömning följande: Sådana egenskaper hos grönländshunden som är av väsentlig betydelse för hunden som draghund under arktiska förhållanden ska särskilt beaktas och prioriteras.

Vi kan från rasklubbens sida inte annat än hålla med om detta. Vi ser det som ett problem att hundarna ofta får röra sig för lite i ringen. Skillnader i rörelser eller svagheter kan omöjligt bedömas under några få varv i en liten ring.

För att underlätta för er domare att göra dessa bedömningar ser vi gärna att ni besöker SPHKs och/eller rasklubbens dragtävlingar och prov för att se hundarna i aktion. Den intresserade behöver bara höra av sig till SPHK eller rasklubben för grönländshund så hjälper vi till med detta.

Det kan vara bra att ha kartan över Norra ishavet som minnesbild varifrån inte bara grönländshundarna kommer. Även de övriga polarhundsraser har sitt ursprung här, vilket kan göra att förståelsen för rasernas likhet - men också olikhet - får en tydligare bild.

Förhoppningsvis ökar det intresset ytterligare för de polara raserna och deras ursprung och särart.

Visst vore det vackrare med mörkare ögon på denna grönländshane som utstrålar så mycket rastyp men ögonens färg saknar helt betydelse för hundens överlevnads- eller arbetsförmåga.

Utvärdering av utställningsresultat för grönländshund efter domarkonferensen 2010

Under de senaste tio åren så har antalet grönländshundar ökat vid utställningar både på SKKs Länsklubbsutställningar, SPHKs gemensamma arrangemang och våra egna rasspecialer.

Resultaten på utställning har oftast hållit ihop så att det har varit en bruksmeriterad hund i final.

Vi kan inte se att bedömningarna av grönländshund har börjat ta någon speciell inriktning hos de olika domarna. Däremot så har det varit tillställningar med liten konkurrens och deltagande hundar har då premierats i liten eller ingen konkurrens inom rasen.

De tre viktigaste punkterna man tog fram vid förra konferensen som kännetecknar en grönländshund gäller att uppmärksamma även i fortsättningen.

- * **Rastyp**, hunden ska se ut som en grönländshund
- * **Funktion**, det ska vara en fungerande draghund i arktiskt klimat
- * **Öron**, de får ej vara för stora, tunna eller dåligt behårade.

Ur Rasspecifika avelsstrategier (RAS) för grönländshund som fastställdes senast av SKK 2019

Exteriör

Nuläge

Variationen i exteriör inom rasen är betydande, och rasstandardens ger även utrymme för detta.

Mål och strategier

Mål:

- Att den stora variationen i exteriör bevaras, och inga trender med avseende på t.ex. färgteckning skapas.

Strategi:

- Rasklubben kommer även fortsättningsvis att aktivt delta i av SPHK arrangerade domarkonferenser och där poängtera vikten av hur olika detaljer av exteriören och mentaliteten bedöms.

Vi som arbetar med grönländshund i Sverige hyser stort hopp till er utställningsdomare som har stor inverkan på rasen. Det är vi som avlar, men det är ni som ger oss ett av de verktyg som avgör vilken hund vi bör använda för att få fram nästa generation slädhundar!

Vi ser det som positivt att ni har med er detta kompendium när ni dömer vår ras, och önskar att ni beaktar de kommentarer som klubben försöker förmedla. Tack för er medverkan vid konferensen, vi hoppas att den ger god vägledning i er framtida rasbedömning.

Det står att läsa på annan plats i kompendiet, men det tål att upprepas: För att underlätta för er domare att göra dessa bedömningar ser vi gärna att ni besöker SPHKs och/eller rasklubbens dragtävlingar och prov för att se hundarna i aktion. Den intresserade behöver bara höra av sig till SPHK eller rasklubben för grönländshund så hjälper vi till med detta.

Här finns kontaktuppgifter: www.sphk.se

SPHKs rasklub för grönländshund